

Terbe Rezső

***Élem az
álmom***

-

A jövő naplója

2100. január 1.

Elhatároztam, hogy naplót írok. Úgy érzem, hogy most boldog vagyok. Ugyanakkor a teljes történet megértéséhez hozzátartozik az is, hogy csak pár évtizede köszöntött be az igazi jólét az életünkbe. Még az én nagyapámnak is sok harcot kellett megvívnia, hogy én és a családom már egy szebb világban élhessünk. Már csak pár fennmaradt üveglemez hozza fel képzeletemben azokat a vérzivataros, második évezred eleji éveket. Az ádáz politikai csatározásoknak a nép vetett véget. Mindenkit kidobtak a Parlamentből, és csak polgári, magyar származású politikától mentes ember lehetett az újjáalakuló kormány tagja. Megalakult az Igazság Kormánya, mely az emberek érdekeit védte, de nem szólt bele a gazdasági életbe. Nagyon sok dolog megváltozott, de ehhez a változáshoz szükség volt bizonyos határozott lépések megtételére. Nekem már természetes, hogy mindössze egy chipkártyában benne van az életünk. A fenntarthatatlan globális gondolkodásmódot fel kellett, hogy váltsa egy újfajta, kevésbé a javak megszerzésére irányuló szemlélet, hogy fennmaradjunk. És sikerült! Mostanra többé-kevésbé összeállt minden. Az információ szerepe felértékelődött. A régmúltban az információs tudás megszerzése érdekében kilátástalan harcot folytattak elődeink. Aztán persze mindenki belátta, hogy nem tudhatunk mindent, és az egyensúly eléréséhez szükséges a meglévő erőforrásaink megőrzése is. Első lépésként a papír alapú társadalom teljes megszüntetése mellett tették le voksukat a vezetőink. Túl sok energiánkat, és erőfeszítésünket vette el a bútorok, a könyvek, és más hasonló fa alapú használati tárgyaink gyártása. Az esőerdők megfogyatkozása már létünket sodorta veszélybe, ezért gyorsan kellett cselekedni. A Szabadabb Világért elnevezésű mozgalmat a globális felmelegedés és az egyre inkább kiszámíthatatlan időjárás eseményeinek kivizsgálására kérték fel. A felmérések ismeretében intézkedéseket hoztak, melyek szerencsére meghozták a várva várt változást. Az első és talán legfontosabb az volt,

hogy minden 18 év feletti állampolgárt kötelezett az állam egy fa elültetésére. Nem határoztak meg semmit, lehetett ültetni bármilyen gyümölcsfát, de volt olyan is, aki jegenyefát vagy a keleti államokban óriásfenyőt ültetett. A kiválasztott területet mindig az illetékes hatósággal kellett egyeztetni, és a fa tulajdonosa egy életen át felelősséggel tartozott a növénye iránt. Ha bármilyen kár, kisebb erdőtűz vagy egyéb elemi csapás érte az illető fáját, akkor újra kellett ültetnie egy másikat. Az emberek lassan megtanulták, hogy mindenért és mindenkiért felelősséget kell vállalniuk. Évente akár több fát is ültethettek, de csak egy került bejegyzésre. Később versenyeket szerveztek az idősebbek között, hogy kinek, hány zöldje van. A versenyt nem díjazták, de évről évre egyre nagyobb és nagyobb tisztelet övezte azt, aki országonként a legtöbb fáról volt képes gondoskodni.

2100. január 18.

Ismét tollat ragadtam, hogy folytassam a naplómat. Nagyon belemerültem mostanában az idegen kultúrák tanulmányozásába, és ezért is nem jutott időm eddig másra. Nem fejtettem még ki egy nagyon fontos gondolatot. Mi is lett a könyvekkel? Röviden csak annyit mondok, hogy környezetvédelmi okokból többé nem volt papír alapú írás. Mindent a Központi Adatbank számítógépe által eltárolt adatokból veszünk. Az információért nem kell fizetni, hisz mindenki számára világossá vált, hogy minél több információ birtokosai vagyunk, annál többet és jobban vagyunk képesek tenni egymásért. Ugyanakkor egy számomra igen kellemetlen dolog valósult meg. A lehívott adatok ellenőrzés alatt állnak, s vannak, akik számon tartják, hogy az egyes személyek mit néztek meg. Mivel a könyvek gyártása megszűnt, ezért óriási harc folyt a meglévő példányok elolvasásáért. Még mindig nem sikerült teljesen elválnunk a hagyományos sztereotípiától. Továbbra is hódít a kezembe veszem a könyvet és olvasok. Tíz évvel ezelőtt történt meg először, hogy az emberiség gyűjtési szándékkal könyveket vásárolt. És mivel ezek ellenőrzésére a vezetőinknek már nem volt befolyása, ezért rohamosan terjedni kezdtek azok a Központi Adatbázisból le nem hívható művek, melyek az embereket foglalkoztatták. Az átlagember persze megelegedett a központi anyagokkal is, de aki igazán szeretett volna mélyebben elmerülni egy-egy érdekes témában, annak nem volt elegendő a közös „ló”. Na, nem azért, mert túrós a háta, hanem, mert az a hatalmas tudástár közel sem volt teljes. Ugyan nagyon sokan vettek részt az anyagok elektronikus feldolgozásában (köztük én is), de még mindig csak egy jelentéktelen töredéket sikerült beépíteni a közösbe. És persze mindenhol voltak olyanok is, akik szerették volna megakadályozni bizonyos információk közzételére bocsátását. Így újból megindult a harc az információért. Déjà vu érzésem van, mintha ez már valamikor megtörtént volna. Mindegy, majd utána nézek valamelyik történelem adattárban. Sajnos a kredi-

tekért folytatott harc soha nem ér véget, míg világ a világ, mindenki arra törekszik, hogy neki legyen a legjobb. Régebben gond volt a túlnépesedés is, de aztán rájöttek a nyugatiak, hogy mennyivel jobban járnának, ha csak mindent maguknak szereznék meg, ezért jelentősen visszaesett a születések száma. De azért ez még mindig nem volt jellemző mindenkire, ahogy rám sem, mert tudtam, hogy azzal adok igazán, ha átadhatok valamit.